

Sireneta

Una nit que de copes en duia unes quantes, alguna de més.
Em vaig seure devora de sa sireneta des Moll d'en Reynés.
Per sa trista mirada semblava que estava passant mal moment.
Amb sa meva besada va ser alliberada de s' encantament.

Quan s'estàtua de bronze de cop ja va treure escates per tot,
prest saltava lleugera i per sa vorera nedàvem es dos.
Feia salts d'alegria, donava cuades amb gran esvalot.
De sa mà m'estirava estant ja, tot d'una, defora des port.

En es fons d'una cova que es sol no li toca, a baix d'un penyal,
per devora La Mola estrelles marines semblaven fanals.
Amb un corn per trompeta dofins entonaven un càntic nupcial.
Mentrestant sa sirena em feia corones amb rams de coral.

Es seus pits eren tendres, rodons i perfectes, cabell amollat.
Caramulls de besades m'omplien es llavis des seu gust salat.
Ja era de matinada quan a corre-cuita entràvem a port,
i s'estrella de s'alba brillava contenta per sa nostra sort.

La vaig treure de s'aigo, deixant-la asseguda, en es pedestal.
Ses escates va perdre, sa pell ja era verda, color de metall.
Hi he tornat mil vegades fent llargues estades, en pluges i vent.
Sa tristor no puc fondre ni fent jutipiris per s'encantament.

Sa mirada té baixa, sa pena s'encaixa, me creix poc a poc.
No hi ha llavis que esborrin ses seves besades gravades amb foc.
Va ser com un bell un somni que per molt que vulgui ja no torna més.
Qui pogués donar vida a sa sireneta des Moll d'en Reynés!

Ai! Ai! Ai!

Qui pogués donar vida a sa sireneta des Moll d'en Reynés!